

ТЕЗЕЙ. - Чудесно разкъсваш, Лъв.
 ДЕМЕТРИЙ. - И тогава дойде Пирам.
 ЛИЗАНДЪР. - И лъвът избяга.

/Пирам се връща./

ПИРАМ. - Благодаря ти, сладък месец, за твоите слънчеви лъчи
 Благодаря ти, че ми светиш с такъв нечуван блясък
 днес.
 Чрез твоите вълни златисти надявам се да видя тук
 ликът на върната си Тисбе.

Но що е туй -
 запри се - чуй!

Какъв е тоя вой несвесен?

Нима е тя? -

Нима в нощта

замря една чаровна песен?

А! - ето кръв,

нима е лъв

разривал горната й дреха?

О, как боли -

вий, парки зли,

пратете ми в смъртта утеха!

ТЕЗЕЙ. - Тая болка и смърт на близък приятел може да *напана-и*
 човека.

ИПОЛИТА. - Най-сърдечно ви казвам, че тоя човек ме трогна.

ПИРАМ. - Защо си раждала животни -
 природо, моята любов
 най-безсърдечно лъв погуби -
 и аз не чувам нейний зов.

Бликнете, сълзи!

О, меч, побързай -
 и смъртно мойта гръд рани!